

REFORMA

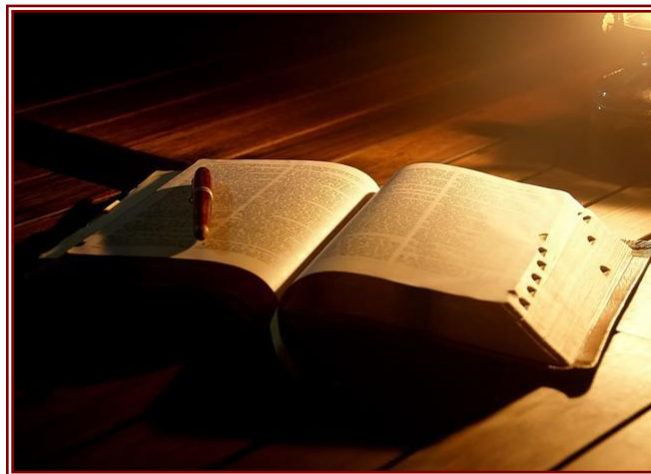
Vesnik tradicionalnog hrišćanstva u savremenom svetu

Godina: 1. Broj: 2. februar - 2013

„...sazidaću Crkvu svoju, i vrata adova neće je
nadvladati.“
Matej 16,18.

Sadržaj broja

---

1. Šta je Crkva?
2. Šest uloga Crkve?
3. Azbučnik vere: Da li će naša dela biti nagrađena?
6. Propovedati evanđelje
7. Crkva je jedna
8. Obeležja prave crkve
9. Prvi korak
10. Da li je naš mozak sve što mi jesmo?

Šta je Crkva?

...sazidaću Crkvu svoju... (Matej 16,18)

Sveto pismo govori da osobe koje imaju veru u Hrista postaju deo *crkve*. Šta je crkva? Koja je njena uloga?

Isus gradi svoju crkvu

Isus je rekao, *sazidaću Crkvu svoju* (Matej 16,18). Crkva je Njemu veoma važna – toliko ju je voleo da je dao svoj život za nju (Efescima 5,25). Ako imamo Hristov um, i mi ćemo voleti Crkvu, i sebe predati njoj.

Novozavetna reč za *crkvu* je *ekklesia*, što znači *zajednica, skupština, zbor, veće*. U Delima apostolskim 19,39.41, upotrebljava se za veću grupu ljudi. Među hrišćanima, reč *ekklesia* porpima posebno značenje: svi oni koji veruju u Isusa Hrista.

Kao primer, Luka prvi put upotrebljava ovu reč kada piše *veliki strah obuze svu Crkvu...*(Dela 5,11). On ne objašnjava šta ta reč znači, jer su njegovi čitaoci već upoznati. Ona obuhvata sve hrišćane, ne samo one koji su se zadesili tamo na nekoj lokaciji. *Crkva* obuhvata sve sledbenike Hristove. Odnosi se na ljude, a ne na zgrade.

Svaka lokalna grupa verujućih je crkva. Pavle piše *crkvi Božijoj u Korintu* (1.Korinćanima 1,2); prosleđuje *svim crkvama Hristovim* (Rimljanima 16,16) i *Crkvi Laodikeje* (Kološanima 4,16). Ali reč *crkva* upotrebljava da ukaže na verujuće bilo gde: „...Hristos zavoleo crkvu i samoga sebe predao za nju.“ (Efescima 5,22).

Crkva postoji na nekoliko nivoa. Na jednom nivou ona je univerzalna i uključuje svakoga, širom ove planete, ko je prihvatio Isusa Hrista kao Gospoda i Spasitelja.

Lokalne crkve su na različitom nivou, i uključuju narod koji se redovno sastaje.

Denominacije u među nivo, i sadržavaju grupe zajednica koje prisnije deluju zbog svoje zajedniček istorije i verovanja. Lokalne zajednice ponekada uključuju i nevernike – porodične članove koji još nisu prihvatili evanđelje, ali se ipak sastaju sa vernicima. Lokalne zajednice, takođe, mogu uključivati i one osobe koje sebe smatraju hrišćanima, ali to nisu.

Zašto nam je Crkva potrebna

Mnogi tvrde da veuju u Isusa Hrista ali ne žele da posećuju crkve. Novi zavet pokazuje da je normalni obrazac vernika da se sastaju (Jevrejima 10,25).

Pavle ponavlja upozorenje hrišćanima da čine različite stvari *jedni drugima* (Rimljanima 12,10; 15,7; 1.Korinćanima 12,25; Galatima 5,13; Efescima 4,32; Filipljanima 2,3; Kološanima 3,13; 1.Solunjanima 5,13). Teško je biti poslušan ovim stvarima ukoliko se ne sastajemo.

Lokalna zajednica nam pruža osećaj pripadnosti. Može nam pružiti duhovnu sigurnost, tako da ne moramo lutati naokolo sa čudnim idejama. Zajednica nam pruža prijateljstvo, sledbeništvo i ohrabrenje. Može nas poučiti stvarima koje ne bismo mogli naučiti sami od sebe. Pomaže nam u efektivnom služenju Bogu i pruža nam mogućnosti da služimo društvu na takav način da izrastemo u osobu punu blagoslova. Vrednosti koje crpimo u lokalnoj zajednici je u proporciji sa vremenom koje joj posvetimo.

Međutim, najznačajniji razlog za svakog vernika da učestvuje u lokalnoj zajednici jeste činjenica da vernici trebaju jedni druge. Bog nam je darovao različite sposobnosti i on želi da radimo zajedno na *opštem dobru* (1.Korinćanima 12,4-7). Ako samo jedan deo radi, ne iznenađuje nemogućnost zajednice da učini onoliko koliko bi želela, ili da bude zdrava kako bi

trebala. Na žalost, neki smatraju da je lakše kritikovati, nego pomagati.

Naše vreme, naše sposobnosti, naši resursi su potrebni da bi se ispunila uloga i misija crkve. Posvećenost misiji je od suštinske važnosti za crkvu ukoliko želi da efektivno reflektuje Isusa i Njegovu ljubav u svetu. Isus se molio za radnike (Matej 9,38). On želi da svako od nas radi, a ne samo pastiri.

Pojedinci koji pokušavaju da budu hrišćani bez crkve, propuštaju da upotrebe svoju snagu u pomaganju onima za koje nam Sveto pismo govori da su potrebiti. Crkva je *zajednica ili društvo uzajamne pomoći*, i mi pomažemo jedni drugima, znajući da može doći dan (ustvari već je došao) kada ćemo i sami trebati pomoć.

Opis Crkve

Crkva je opisana na nekoliko napina: narod Božiji, porodica Božija, nevesta Hristova. Mi smo zgrada, hram i telo. Isus nas opisuje kao ovce, polje žita i vinograd. Svaka od ovih analogija opisuje različite aspekte crkve.

Mnoge Isusove parabole o kraljevstvu opisuju crkvu. Poput semena gorušice, crkva počinje kao mala da bi kasnije izrasla u nešto ogromno (Matej 13,31-32). Crkva je poput polja gde korov raste sa pšenicom (stihovi 24-30). Ona je poput ribarske mreže koja lovi dobre ali i loše ribe (stihovi 47-50). Crkva je poput vinograda u kojem neki rade duže od drugih (Matej 20,1-16). Crkva je poput slugu kojima je dat novac da ga ulože za svog gospodara u posao; neki imaju više a neki manje (Matej 25,14-30).

Isus je sebe opisao kao pastira, a svoje sledbenike kao ovce (Matej 26,31); njegova misija je da traži izgubljene ovce (Matej 18,11-14). Svoj narod je opisao kao ovce koje se trebaju hraniti i zbrinuti (Jovan 21,15-17). Pavle i Petar upotrebljavaju istu terminologiju, govoreći da crkvene vođe jesu pastiri svog

duhovnog stada (Dela 20,28; 1.Petrova 5,2).

Vi ste...Božija građevina, govori Pavle (1.Korinćanima 3,9). Temelje te građevine je Isus Hristos (stih 11), i ljudi su građevina koja se gradi na njemu. Petar govori da smo mi *živo kamenje koje se uziduje u duhovnu građevinu* (1.Petrova 2,5). Dok gradimo zajedno, postajemo građevina na kojoj se *i vi u Duhu zajedno uzidujete u stan Božiji* (Efescima 2,22). Mi smo Božiji hram, hram Svetoga Duha (1.Korinćanima 3,17; 6,19). Iako Boga možemo obožavati bilo gde, jedna od uloga crkve je da bude mesto obožavanja. Mi smo *narod Božiji* (1.Petrova 2,10). Mi smo ono što je trebao biti Izrailj: *izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, stečeni narod* . . . (stih 9; videti Izlazak 19,6). Pripadamo Bogu, jer nas je Hrist kupio svojom krvlju (Otkrivenje 5,9). Mi smo njegova deca i njegova porodica (Efescima 3,15). Kao njegov nardo, dato nam je veliko nasleđe, i kao odgovor mi trebamo da se trudimo kako bismo mu ugodili i kako bismo donosili slavu njegovom imenu.

Pismo nas naziva i nevestom Hristovom – fraza koja sugerise njegovu ljubav za nas, i ogromnu promenu unutar nas samih, kako bismo imali tako blizak odnos sa Sinom Božijim. U nekim njegovim parabolama, ljudi su pozvani da prisustvuju venčanom ručku, ali u ovoj analogiji, pozvani smo da budemo nevesta.

„Radujmo se i kličimo i odajmo mu slavu, jer dođe Jagnjetova svadba i žena njegova pripremi se.“ (Otkrivenje 19,7) Kako postajemo spremni za ovo? To je dar: „I dade joj se da se obuče u svetlo, čisto platno; platno, naime, to su pravedna dela svetih.“ (stih 8) Hrist nas čisti *vodenim kupanjem i rečju* (Efescima 5,26). On radi u nama „da samsebi postavi slavnu Crkvu, koja nema mrlje, ni bore, ili tako što, nego da bude sveta i neporočna.“ (stih 27)

Radimo zajedno

Slika crkve koja najbolje oslikava način na koji se vernici trebaju ponašati jeste slika tela. „A vi ste Hristovo telo, i pojedinačno udovi“ (1.Korinćanima 12,27). Isus Hrist je *glava telu, crkvi* (Kološanima 1,18), a svi smo mi članovi tela. Ako smo ujedinjeni u Hristu, ujedinjeni smo i jedni s drugima, takođe, i imamo odgovornost jedni prema drugima.

Niko ne može reći *ne trebam te* (1.Korinćanima 12,21), i niko ne može reći *ja ne pripadam Crkvi* (stih 8).

Bog distribuiše naše aktivnosti tako da možemo raditi zajedno na opšte dobro, pomažući jedni drugima i biti *pomognuti* time što ćemo raditi zajedno. *Da ne bude cepanja u telu, nego da se udovi jednako brinu jedan za drugoga.* (stih 25). Pavle s vremena na vreme upozorava na greh podela, govoreći da se osoba koja je uzrok raskolu isključki iz crkve (Rimljanima 16,17; Titu 3,10). Hrist uzrokuje crkvu da raste *dok svako obavlja svoj zadatak* zajedno saradujući (Efescima 4,16).

Na žalost, hrišćanski svet je podeljen na denominacije koje se ponekada svađaju. Crkva još nije savršena, jer niti jedan njen član nije savršen. Pa ipak, Hrist želi da ona bude ujedinjena (Jovan 17,21). To ne zahteva spajanje organizacija, već sugeriše svrhu.

Jedinstvo je moguće jedino dok se približavamo Hristu, propovedamo njegovo evanđelje, i radimo onako kako bi On radio. Cilj je da promoviramo Njega a ne nas same. Dajmo slavu Njemu za sve što je učinio za nas.

Crkvene vođe

Petar govori starešinama da budu pastiri i nadglednici (1.Petrova 5,1.2). Slično, Pavle govori grupi starešina da su oni nadglednici i pastiri (Dela 20,17.28). Crkva u Jerusalimu je imala starešine, a crkva u Filipima nadglednike (Dela 15,2-6; Filipima 1,1). Pavle je rekao Titu da

zaređuje starešine, napisao je jedan stih o starešinama a zatim nekoliko o nadglednicima, kao da su to slični termini za crkvene vođe (Titu 1,5-9). U Jevrejima, vođe su jednostavno nazvane *vođama* (Jevrejima 13,7).

Neke crkvene vođe su nazvane *učiteljima* (1.Korinćanima 12,29; Jakov 3,1). Gramatika Efescima 4,11 podrazumeva da pastori i učitelji jesu ista kategorija. Jedna od primarnih uloga crkvenih vođa jeste poučavanje – osoba kvalifikovana da vodi crkvu mora biti sposobna i da poučava (1.Timoteju 3,2).

Jedna stvar je konstantna u ovome: određene osobe su određene za vođe. Članovi su ohrabreni da poštuju i slušaju svoje crkvene vođe: „Vas pak, braćo, molimo da odajete priznanje onima koji se trude među vama, i svojim pretpostavljenima u Gospodu, i onima koji vas poučavaju“ (1.Solunjanima 5,12); „Prezviterima koji su dobre starešine treba ukazivati dvostruku čast, naročito onima koji propovedaju i poučavaju“ (1. Timoteju 5,17); „Budite poslušni svojim starešinama i pokoravajte se, jer oni bdiju nad vašim dušama kao oni koji će za to odgovarati; da oni to čine s radošću a ne uzdišući, jer vam ovo ne bi bilo od koristi.“ (Jevrejima 13,17)

Šta crkvene vođe rade? Oni *upravljaju poslovima crkve* (1.Timoteju 5,17). Oni nadgledaju stado, vodeći ga svojim primerom i poučavanjem. Oni paze nad crkvom (Dela 20,18). Ne bi trebali da gospodare, već da služe (1.Petrova 5,2.3). Oni su tu *da priprave svete za delo službe, na izgradnju Hristova tela* (Efescima 4,12).

Kako se vođe biraju? O tome nam govori svega nekoliko odlomaka: Pavle je postavio starešine (Dela 14,23), podrazumevajući da će Timotej odabrati nadglednika (1.Timoteju 3,1-7), i ovlastio Tita da imenuje starešine (Titu 1,5). Neka vrsta hijerarhije je vidljiva, barem u ovom

slučaju. Nigde ne pronalazimo primer da članovi crkve biraju svoje starešine. Pa ipak, u Delima 6,1-6 vidimo članove kako su odabrali neke vođe da bi pomogli u raspodeli hrane potrebitima, a apostoli su kasnije imenovali za ovaj rad. Na taj način, apostoli su mogli da se posvete duhovnim stvarima, a fizičke potrebe su takođe zbrinute (stih 2). Ova razlika između duhovnog i telesnog vodstva je vidljiva i u 1.Petrovoj 4,11.12.

Iako svaki član i vođa treba da služi, neki su određeni za posebne uloge. Grčka reč *diakoneo* znači služiti. Najmanje jedna žena je nazvana *đakonicom*, tj., *služiteljicom* (Rimljanima 16,1). Pavle je dao Timoteju listu osobina potrebnih za đakone, tj., *sluge* (1.Timoteju 3,8-12), ali nije specifikovao šta rade.

Važna stvar u vođstvu (rukovodstvu) nije ta kako će se ljudi zvati; važnija je svrha vođstva: pomoći Božijim ljudima da rastu u zrelosti da bi postali više slični Hristu (Efescima 4,13).

Svrha crkve

Hrist je izgradio svoju crkvu, dajući svojim ljudima darove i vođstvo. I nama je poverio zadatak koji trebamo uraditi.

Šta je svrha crkve?

Glavna svrha crkve je obožavanje. Bog nas je pozvao da *objavimo slavna dela onoga koji vs je iz tame prizvao u svoju čudesnu svetlost* (1.Petrova 2,9). Bog traži ljude koji će ga obožavati (Jovan 4,23), i koji će ga voleti iznad svega ostalog (Matej 4,10).

Sve što činimo, bilo kao pojedinci ili zajednica, treba biti na Njegovu slavu (1.Korinćanima 10,31). Pozvani smo *da stalno prinosimo Bogu zahvalnu žrtvu, to jest, plod usana koje ispovedaju njegovo ime* (Jevrejima 13,15).

Zapovedeno nam je da *govorimo jedan drugome sa psalmima, himnama i pesmama* (Efescima 5,19). Kada se

okupimo, pevamo hvale Bogu, molimo se i slušamo Njegovu reč. To je forma bogoslužnja. Isto je i sa Evharistijom (Večerom Gospodnjom), krštenjem i poslušnošću.

Poučavanje je druga svrha crkve. Centar Velikog naloga je: *učeci ih da obdržavaju sve što sam vam zapovedio* (Matej 28,20). Crkvene vođe trebaju poučavati, i članovi trebaju poučavati jedni druge (Kološanima 3,16). Trebamo hrabriti jedni druge (1.Korinćanima 14,31; 1.Solunjanima 5,11; Jevrejima 10,25). Male kućne grupe (za proučavanje i veronauku) su odlične za ovu zajedničku službu.

Ako želimo da budemo duhovni, Pavle kaže, moramo *želeti izgrađivati crkvu* (1.Korinćanima 14,12). Cilj je prosvetljenje, jačanje, ohrabrenje i uteha (stih 3). Sve se treba obavljati za jačanje crkve (stih 26). Trebamo biti sledbenici, narod koji uči i primenjuje Reč Božiju. Rana crkva je pohvaljena jer je posvetila sebe nauci apostolskoj i zajedništvu, lomljenju hleba i molitvi (Dela 2,42).

Služba je treća velika svrha crkve. Pavle piše: „Stoga, dakle, činimo dobro svima dok imamo vremena, a najviše onimakoji pripadaju našoj verskoj porodici.“ (Galatima 6,10) Naša prva dužnost jeste naša porodica, zatim crkva, zatim svet oko nas. Druga velika zapovest jeste da volimo svoje bližnje (ljude oko nas): „A druga je kao i ova: 'Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe.'“ (Matej 22,39)

Ovaj svet ima razne fizičke potrebe, i mi ih ne smemo ignorisati. Ali najveća potreba jeste potreba za evanđeljem, i to naročito ne smemo ignorisati. Deo naše službe svetu jeste propovedanje evanđelja – spasenja u Isusu Hristu. To je uloga crkve. Potreban nam je svaki radnik – neko u prvim redovima, a neko radi podrške. Neki će sejati, neki zalivati a neti žnjeti. I dok radimo zajedno, Hrist će učiniti da Crkva raste (Efescima 4,16).

Šest uloga Crkve

Zašto se okupljamo svake nedelje za obožavanje Boga i poučavanje? Zar nije lakše da to činimo u svom domu, čitamo Sveto pismo i slušao pouke preko radija ili interneta?

U prvom veku, narod se okupljao nedeljno da čuje Pismo – ali danas je to drugačije. Svako od nas ima svoj primerak za čitanje. Stoga, zašto ne bismo ostali kući i čitali? Svakako bi to bilo jednostavnije. Putem moderne tehnologije, svako u svetu može slušati najbolje propovednike sveta, i to svake nedelje. Zar to nije divno?

Iskreno, i nije baš toliko. Verujem da hrišćani koji ostaju u svom domu propuštaju mnoge važne aspekte hrišćanstva. Nadam se da ću se u ovom članku takvim obratiti ujedno ohrabrujući one koji verno posećuju bogoslužjenja da izuku više iz tog zajedništva, a i da ohrabrim one koji to ne čine, da se vrate takvoj praksi. Da bismo razumeli zašto se okupljamo svake nedelje, od koristi je da postavimo sledeće pitanje: Zašto je Bog napravio Crkvu? Koja je njena svrha?

Vidite, Božije zapovesti nisu proizvoljne stvari samo da bi video da li ćemo skočiti kad On kaže *skoči*. Ne, njegove zapovesti su date za naše dobro. Naravno, kada smo mladi hrišćani, možda nećemo najbolje rezumei *zašto* On zapoveda određene stvari, i moramo da se pokoravamo čak i pre nego sve razloge. Mi jednostavno verujemo Bogu, da On zna najbolje, i činimo ono što kaže. Stoga, mladi hrišćanin može redovno dolaziti u crkvu samo zato što se to od hrišćana očekuje. Mladi hrišćanin može dolaziti u crkvu jednostavno jer Jevrejima 10,25 savetuje: „Ne ostavljajmo svoje skupštine, kao što neki imaju običaj...”

Međutim, mi sazrevamo i u veri. Počinjemo da shvatamo dublje značenje

Božije zapovesti da se sastajemo.

Mnoge zapovesti

Isus je rekao, *Volite jedni druge* (Jovan 13,34). Kada je Isus rekao *jedni druge*, nije se to odnosilo na našu dužnost da volimo sve ljude na ovom svetu. On ukazuje na posebne potrebe svojih sledbenika da pokazuju ljubav prema drugim sledbenicima – to mora biti zajednička ljubav. Upravo je ta ljubav karakteristika koja identifikuje Isusove sledbenike (stih 35).

Zajednička ljubav ne pokazuje sebe na slučajnim susretima u radnji ili sportskim aktivnostima. Isusova zapovest pretpostavlja da će njegovi sledbenici imati redovne sastanke. (Galatima 6,10) Obdržavati ovu zapovest je od suštinske važnosti a ona je moguća samo ako znamo ko su ti koji pripadaju našoj duhovnoj porodici. Moramo ih videti, takođe, videti i njihove potrebe.

Služite jedni drugima, piše Pavle crkvi u Galatiji (Galatima 5,13). Iako trebamo na neki poseban način služiti i nevernike, Pavle nam to ovde ne govori. U ovom odlomku ne zapoveda namda služimo svetu, i ne zapoveda svetu da služi nama. *On zapoveda zajedničku službu među onima koji slede Isusa Hrista*. „Nosite bremena jedan drugoga, pa ćete tako ispuniti Hristov zakon.“ (Galatima 6,2) Pavle govori ljudima koji žele da slušaju Isusa Hrista, govoreći im o odgovornosti koju imaju prema drugim vernicima. Kako možemo nositi bremena jedan drugoga ako ne znamo šta ta bremena jesu? A kako ćemo znati, ako se ne sastajemo redovno?

Jovan piše: „Ako pak hodimo u svetlosti...imamo zajednicu jedan s drugim...” (1.Jovanova 1,7). Jovan govori o onima koji hodaju u svetlosti. On govori o duhovnom zajedništvu, a ne o neformalnom poznanstvu sa nevernicima.

Ako hodamo u svetlu, tražimo druge vernike sa kojima imamo zajedništvo. Pavle je pisao: *Prihvatite jedni druge* (Rimljanima 15,7). *Budite među sobom čestiti, milosrdni, praštajući jedna drugom...* (Efescima 4,32) Hrišćani imaju posebnu odgovornost jedni prema drugima.

Kroz Novi zavet, rani hrišćani su se sastajali kako bi delili svoja iskustva i živote jedni s drugima. (videti Dela 2,41-47) Svuda gde je Pavle odlazio, podizao je crkve, zajednice. Nije ostavljao raštrkane vernike. Oni su bili željni da podele svoju veru jedni s drugima i u tome su bili revni.

To je svetopisamski obrazac.

Neki se žale na propovednika i njegove propovedi tvrdeći da je nevešt govornik. To je prigovor koji može biti tačan, ali to sigurno nije razlog da ne odlazimo na bogoslužnja. Osobe koje prigovaraju na takav način, moraju da promene svoju perspektivu iz *dobiti* u *dati*. Mi se sastajemo da bismo dali slavu i da bismo obožavali Boga sa celim svojim srcem; da bismo služili drugim članovima zajednice.

Kako možemo služiti drugima na crkvenoj službi? Poučavajući decu, pomažući u čišćenju, pevanjem, učestvovanjem na liturgiji, pozdravljanju drugih, itd. Obezbeđujemo atmosferu u kojoj drugi mogu izući koristi iz propovedi. Mi smo u zajedništvu, i u razgovoru sa drugima saznajemo koje su njihove potrebe. Možemo se moliti. Možemo im pomoći.

Pavle piše: „Tešite jedan drugoga“ (1.Solunjanima 4,18). „Jedan drugoga podstičemo na ljubav i dobra dela.“ (Jevrejima 10,24). Ovo je poseban razlog dat u kontekstu Jevrejima 10,25. Zapovest koja reguliše okupljanja. Ohrabrujemo jedan drugoga, da budemo pozitivni izvor reči utehe, ljubavi, razumevanja, podrške i molitve.

Uzmimo Isusa kao primer. On je

redovno pohađao sinagogu i redovno je slušao čitanje Pisma.

Dužnost i želja

Osobe koje veruju u Isusa su spasene od večne smrti. Uživaju u okupljanju radi slavljenja Spasitelja. Naravno, ponekada imamo *loš dan* i ne osećamo se najbolje; nismo raspoloženi za druženje. Ali čak i ako u tom trenutku to nije naša želja, to ostaje naša dužnost.

Ali zašto? Čemu služi Crkva? Crkva ima mnogo funkcija. Ranije smo ih grupisali u tri kategorije – gornja, unutrašnja i spoljna. Organizacional shema, kao i bilo koja druga, ima svoje dobre ali i loše stvari.

Međutim, to ne pokazuje činjenicu da naš gornji odnos ima i privatni i javni izražaj. Naš odnos unutar crkve nije isti prema svima koji su u crkvi. Ne pokazuje da je služba data unutra i spolja, u crkvi i u zajednici oko nas.

Da bismo naglasili dodatne apsekte crkvenog rada, koristićemo šest kategorija.

1) Obožavanje

Naš odnos sa Bogom je i privatni i javni. Počnimo sa našom javnom interakcijom koju imamo sa Bogom – obožavanjem. Naravno, moguće je Boga obožavati i kada smo sami, ali termin *obožavanje* ili *bogoslužnje* obično predlaže da se nešto radi u javnosti.

Mi Boga obožavamo privatno, u svojim molitvama i javno, u obožavanju, bogoslužnju, u pevanju pesama hvale. 1.Petrova 2,9 nas poziva da objavljujemo Božije vrline. Implikacija je ta da je ovo javna deklaracija. Stari i Novi zet prikazuju Božiji narod kako obožava *zajedno* kao zajednica.

Biblijski model, koji pronalazmo u Starom i Novom zavetu, pokazuje da su pesme često deo obožavanja. Pesme pokazuju neka od osećanja koja imamo sa Bogom.

Pesme, takođe, mogu izraziti naš strah, veru, ljubav, radost, poverenje, uži i širi okvir drugih emocija koje imamo u našem odnosu sa Bogom.

Nemaju svi, u zajednici, iste emocije u istom trenutku. Neki članovi će izraziti iste emocije ali na različite načine, sa različitim pesmama i stilovima. Pa ipak, mi svi pevamo zajedno. „Razgovarajte među sobom psalmima, hvalospevima Bogu i duhovnim pesmama. Pevajte i pesmom hvalite Gospoda u svojim srcima.“ (Efescima 5,19). Da bismo ovo mogli da činimo, **moramo se okupljati**.

„Kličite radosno, pravednici, pred Gospodom. Čestitima dolikuje da upućuju hvale. Zahvaljute Gospodu uz harfu, svirajte mu na instrumentu s deset žica. Pevajte mu pesmu novu, svirajte na živacama najbolje što umete, uz radosne poklike.“ (Psalam 33,1-3)

Međutim, ovo je samo jedan aspekt bogoslužnja. Naš odnos sa Bogom uključuje naš um, naš proces mišljenja. Obožavanja uključuje više od pukog pokazivanja emocija. Neki od naših odnosa sa Bogom dolaze u formi molitve. Kao narod Božiji, mi razgovaramo sa Bogom. Mi Ga hvalimo ne samo pesmama već i molitvama, a Pismo nas ohrabruje da se molimo kao zajednica, ali i kao pojedinci.

Bog, ne samo što je ljubav, jeste i istina. Tu je emotivna komponenta, ali i činjenična. Stoga, trebamo istinu u našim službama obožavanja, a nju pronalazimo u Reči Božijoj. Sveto pismo je naš konačni autoritet. Propovedi se moraju temeljiti na Bibliji. Čak i naše pesme i himne, moraju se temeljiti na Bibliji.

Propovedi se trebaju temeljiti na Pismu, moraju biti praktične, usmerene na stvaran život. Trebaju, takođe, biti emotivne, ispravno pozivajući na promenu srca. Naše obožavanje uključuje i slušanje Reči Božije, ali i odgovaranje na

njen poziv pokajanja.

Propovedi možemo slušati i u svom domu, preko interneta. Ali **to nije potpuno crkveno iskustvo**. Kao forma obožavanja, to je samo delimično uključivanje. Nedostaje zjedništvo kao bitan aspekt obožavanja. Zajedno pevamo pesme, izgovaramo molitve i hvalospeve Bogu.

Naravno neki vernici ne mogu prisustvovati službama zbog svog zdravstvenog stanja. Mi se za njih molimo, a takođe znamo da je naša dužnost da ih posetimo (Jakov 1,27).

2) Duhovna disciplina

Služba obožavanja je samo *deo* našeg bogoslužnja. Reč Božija mora biti centar našega srca i uma kako bi delovala na sve što radimo preko nedelje. Naša je odgovornost da imamo i redovnu molitvu i proučavanje Svetoga pisma. Ohrabrujem svakoga, bio vernik ili ne, da iskoristi kurseve proučavanja Svetoga pisma koje nudimo kao crkva. Iskustvo pokazuje da je to suštinstvo za duhovni rast. Bez proučavanja i čitanja Svetoga pisma, bićemo duhovni invalidi. Kada želimo da razgovaramo sa Bogom, mi se molimo. Kada želimo da Bog nama govori, mi čitamo Sveto pismo.

Naše posvećenje Bogu uključuje srce, um, dušu i snagu. Molitva i proučavanje trebaju biti naše najdublje želje. Ako to nisu, moramo ih učiniti takvima. Molitva i proučavanje se ponekada nazivaju *duhovnom disciplinom*. Disciplina, može zvučati kao kazna, ili neka neprijatna stvar. Niko ne voli kada ga se disciplinuje. Međutim, pravo značenje te reči dolazi od učenitstva (*disciples*), što znači, uči nas ili pomaže nam da naučimo.

Postoji mnogo praktičnih stvari koje nam pomažu da hodamo sa Bogom. Mnogi vernici su upoznati sa molitvom, proučavanjem i postom. A tu su i druge discipline koje takođe možemo naučiti, kao što su: jednostavnost, velikodušnost,

slavljenje ili poseta potrebitih.

Dolazak na službe je takođe duhovna disciplina, koja daje blagoslove za lični odnos sa Bogom. Više možemo naučiti o molitvi, proučavanju i drugih duhovnim navikama time što posećujemo časove za proučavanje Svetoga pisma, službe u Crkvi.

Prava vera vodi do poslušnosti – čak i kada ta poslušnost nije ugodna, čak i kada je dosadna, čak i kada od nas traži da promenimo naše ponašanje. Mi Ga obožavamo u duhu i istini, na službama, kod kuće, na poslu, bilo gde. Crkva se sastoji od Božijeg naroda, i Božiji narod ima privatno obožavanje ali i javno.

3) Učeništvo

Kroz Novi zavet, vidimo da duhovne vođe poučavaju druge. Ovo je deo hrišćanskog životnog stila; to je deo velikog naloga iz Mateja 28,19.20: *Idite i stvarajte učenike od ljudi iz svih naroda...učeci ih da se drže svega što sam vam zapovedio...* Svako je ili jedno ili drugo. Ili je učitelj, ili je učenik, a najčešće smo i jedno i drugo u isto vreme. *Neka vas Hristova reč potpuno ispuni svom mudrošću. Poučavajte i opominjite jedan drugoga psalmima, hvalospevima Bogu, prijatnim duhovnim psalmima. Pevajte Gospodu u svom srcu.* (Kološanima 3,16) Moramo se poučavati jedni od drugih, od drugih hrišćana. Crkva je edukativna institucija.

Pavle je rekao Timoteju: „Ono što si čuo od mene i što su potvrdili mnogi svedoci poveri vernim ljudima, koji će zatim biti osposobljeni da poučavaju druge.“ (2.Timoteju 2,2) Svaki hrišćanin treba biti sposoban da poučava osnove vere, da pruži odgovor vezan za nadu koju ima u Isusu Hristu.

Šta je sa onima koji su već poučeni? Oni trebaju biti učitelji, kako bi preneli istinu na novu generaciju. Očigledno, većina poučavanja je predata od strane duhovnih pastira (pastora). Ali Pavle zapoveda da *svaki* hrišćanin poučava. Male grupe su jedan način na koji se ovo može učiniti. Mnogi hrišćani poučavaju rečima, ali i svojim delima. Pružaju primer. Oni mogu drugima govoriti o

tome šta je Isus učinio za njih, i kako im je pomogao. Kada je njihova vera slaba, ohrabrenje mogu tražiti od drugih. Kada je njihova vera jaka, oni mogu pomoći drugima. To je crkva. To je zajedništvo. Blagoslov od Boga.

Nije dobro da je čovek sam, niti je dobro da je hrišćanin sam. „Bolje je dvojici nego jednome, jer imaju dobru platu za svoj trud. Jer ako jedan padne, drugi će podići druga svog. A kako li je onome ko je sam kad padne, a nema drugog da ga podigne? I ako dvojica legnu zajedno, ugrejaće se. A kako će se ugrijati onaj ko je sam? I ako bi neko nadjačao jednoga, dvojica će mu se odupreti. I trostruko uže ne kida se lako.“ (Propovednik 4,9-12)

Time što radimo zajedno, pomažemo jedni drugima da rastemo. Učeništvo je često zajednički proces, jedan član pomaže drugome. „I dao je neke da budu apostoli, neke da budu proroci, neke da budu propovednici dobre vesti, neke da budu pastiri i učitelji, kako bi usmeravali sveta, kako bi služili i kako bi izgrađivali Hristovo telo, dok svi ne postignemo jedinstvo u veri i u dobrom poznavanju Sina Božjeg, dok ne postanemo odrasli ljudi, dok ne uzrastemo do punine Hristove.“ (Efescima 4,11-13)

Bog podiže vođe čija je uloga da pripremi druge za njihove uloge. Rezultat je rast, zrelost i jedinstvo, ukoliko dozvolimo da proces sledi onako kako je Bog nameravao. Ljudi koji se izoluju, propuštaju ovaj aspekt vere.

4) Zajedništvo

Zajedništvo je jasno zajednički odnos među hrišćanima. Svi trebamo pružiti, ali isto tako i primiti zajedništvo. Svi trebamo pružiti ali i primiti ljubav. Naši nedeljni sastanci pokazuju da zajedništvo nama jeste važno. Zajedništvo znači mnogo više od razgovora sa drugima. To znači deliti živote, emocije, nositi teret drugih, ohrabrivati i pomagati potrebite.

Većina ljudi sakriva svoje potrebe od drugih. Ako zaista želimo da pomažemo jedni drugima, onda se moramo približiti

jedni drugima kako bismo videli šta se nalazi iza maske. To znači da trebamo odložiti svoju masku, kako bismo izašli u susret potrebama drugih. To je gotovo nemoguće ukoliko nemamo zajedništvo. Čak i apostol Pavle, iako je bio div vere, osetio je potrebu za snaženjem vere od drugih. „...da se uzajamno ohrabrimo, ja vašom verom, a vi mojom.“ (Rimljanima 1,12).

U drevna vremena, ljudi nisu često putovali. Zajednice su se razvile lakše tako gde su se ljudi međusobno poznavali. Ali u industrijskim društvima današnjice često je slučaj da ne poznajemo svoje prve komšije. Često smo odsečeni od porodica i prijatelja. Ljudi svakodnevno nose maske, nikada se ne osećajući dovoljno sigurnim da bi drugima dozvolili da ih upoznaju kakvi oni zaista jesu. Prosto se plašimo da nas drugi bolje upoznaju; ne osećamo se sigurno.

Drevne crkve nisu imale potrebu da naglašavaju male grupe – zajedništvo – jer je to za njih bilo sasvim prirodno. Razlog zašto ih danas toliko naglašavamo jeste promena društva.

Da bismo zaista formirali interpersonalne veze koje trebaju biti deo hrišćanskih crkava, potrebno je da oformimo hrišćanski krug prijatelja proučavanja i molitve. Ovo zahteva vreme, istina. Potrebno je dosta vremena da bismo ispunili svoje hrišćanske obaveze. Potrebno je vreme da bismo služili drugima. Potrebno je vreme da bismo saznali i koju vrstu služe trebaju. Ali ako smo prihvatili Isusa za Gospoda, naše vreme nije naše. Mi nismo gospodari našeg vremena, već je to Isus. Isus Hrist zahteva određene stvari u našim životima. On zahteva totalnu predaju i posvećenost, a ne da se pretvaramo i glumimo hrišćane.

5) Služba

Želim naglasiti fizičku (telesnu) službu.

Učitelj je takođe i onaj koji pere noge, osoba koja svojim delima pokazuje šta hrišćanstvo jeste. Isus je brinuo i za telesne potrebe svojih učenika.

Pavle nam govori sledeće: „Zato dakle, dok za to imamo priliku, činimo dobro svima, a naročito svojoj braći u veri.“ (Galatima 6,10) Pojedinci koji se izoluju, koji *glume* ili *nose masku* tzv. nezavisnih hrišćana propuštaju da pokažu svoju vernost ovom svetopisamskom odlomku. Propuštaju ovaj apsekt hrišćanstva. Koncept duhovnih darova je ovde veoma važana. Bog je svakod od nas poverio određeni dar: „A Duh se ispoljava svakome za korisnu svrhu.“

(1.Korinćanima 12,7) Svako od nas ima te mogućnosti da pomogne drugima.

Koji duhovni dar ti poseduješ? Kako ćeš saznati, ako ne ideš u crkvu, ako nemaš zajedništvo?

6) Evangelizam

„Idite svuda po svetu i propovedajte evanđelje.“ Ovo je Isusova zapovest. Iskreno, na ovom polju trebamo dosta da se poboljšamo. Nekako smo skloni tome da svoju veru zadržimo za sebe. Naravno, ljudi se neće obraćati ukoliko ih Otac ne pozove, ali ta činjenica ne znači da ne trebamo propovedati evanđelje.

Potrebna nam je kulturna promena unutar crkve. Ne trebamo čekati da neko drugi propoveda umesto nas. Mi to moramo činiti. Dobro je da koristimo internet, časopise, knjige, traktate, radio ili TV, ali to nije dovoljno. Potrebna je lična nota. Kada Bog želi da pošalje poruku ljudima, on upotrebljava ljude da to učini. On je poslao svoga Sina, Boga u telu, da propoveda i prenese poruku. Danas, on šalje svoju decu, ljude u kojima Sveti Duh prebiva, da prenesu poruku.

Moramo biti aktivni, voljni i *revni* da delimo veru. Potreban nam je entuzijazam prema evanđelju. Da li ljudi oko nas uopšte znaju da smo hrišćani?

Da li smo *srećni* hrišćani?

Ohrabrujem svakoga ko čita ovaj članak. Pišite na adresu koja se nalazi u ovom časopisu. Tražite praktičnu pouku na koji način možete propovedati drugima. Molite se da vas Sveti Duh osposobi da podelite svoju veru u Njega sa drugima. Iskoristite ovaj časopis. Poklonite ga svojim prijateljima. Prihvatite besplatno proučavanje Svetoga pisma. Redovno se molite i čitajte Reč Božiju. Proučavajte Sveto pismo redovno. Okupite svoje prijatelje, i zajedno čitajte Sveto pismo. Iskoristite i materijale koji se nalaz u časopisu *Reforma*. Ako želite besplatan primerak Novog zaveta, slobodno ga potražite. Takođe, ohrabrujem vas da potražite i dodatnu literaturu. Sve to možemo iskoristiti kako bi naše svedočenje i propovedanje

drugima bilo na slavu Božiju.

Zaključak

Većina koja bude pročitala ovaj članak su verni i pružaju podršku. Pa ipak, voleo bih da dodam još nekoliko reči za one koji ne pohađaju bogoslužjenja. Ja ne mogu znati vaše srce. Ne znam sve vaše boli niti sva vaša pitanja. Ali ono što znam jeste da vam nedostaje jedan značajan procenat hrišćanskog života. Svetopisamska slika širom jeste da se hrišćani redovno okupljaju. Razmisli o tome ponovo. Postoji toliko toga što Bog želi da učini u tvom životu. Nemoj propustiti priliku.

AZBUČNIK VERE

Da li će naša dela biti nagrađena?

Na čelu svoje vojske, kralj Asa žurno prelazi dolinu od judejskih brda do priobalne ravnice. Tamo gde se dolina širi, Asa zastaje i u čudu skoro ostaje bez daha. Ugledao je ogroman logor u kome doslovno ima milion etiopskih vojnika. Njegova vojska je skoro upola manja.

O čemu Asa razmišlja uoči bitke? Da li o tome kako da organizuje vojsku? Kako da ih ohrabri? Da li da napiše pismo svojoj porodici? Asa se u toj ozbiljnoj situaciji moli Bogu.

Pre nego što razmotrimo njegovu molitvu i saznamo šta se desilo, pogledajmo kakav je čovek bio kralj Asa. Zašto je u ovoj situaciji tako postupio? Da li je imao osnova da traži i očekuje Božju pomoć? Kako nam zapis o kralju Asi pomaže da razumemo da Bog blagosilja dela svojih slugu?

U periodu od 20 godina nakon što je Izrael podeljen na dva carstva, Judino carstvo se potpuno iskvarilo pakanskim običajima. Kada je Asa postao car čak je i carski dvor bio uprljan obožavanjem hananskih bogova i boginja plodnosti. Ali zapis o Asinoj vladavini je napisan pod Božijim nadahnućem. Taj zapis nam otkriva sledeće: „Asa je uklonio oltare tuđih bogova o obredne uzvišice, oborio obredne stubove i posekao obredna debla.“ (2.Letopisa 14,2.3) Osim toga, proterao je iz Jude *hramske bludnice* koji su u ime religije upražnjavali homoseksualne odnose. Ali Asa se nije zaustavio na tome. Podsticao je naroda da *traži Gospoda, Boga svojih praočeva, i da se drži zakona i zapovesti.* (1.Kraljevima 15,12.13; 2.Letopisa 14,4).

Bog je bio zadovoljan onim što je Asa činio i nagradio ga je time što je u zemlji vladao mir. Zato je car mogao reći: „Tražili smo Gospoda, svog Boga. Tražili smo ga, i on nam je dao mir na svim našim granicama.“ Narod je iskoristio period mira da utvrdi gradove širom Jude. U Svetom pismu se kaže: „Tako su gradili i imali su uspeha.“ (2.Letopisa 14,1.6.7)

Asa se molio Bogu kada se suočio s najbrojnijom vojskom koja se spominje u Svetom pismu. Asa je znao da Bog nagrađuje svoje sluge kada veruju u njega. U molitvi je preklinjao Boga za pomoć. Shvatio je da ukoliko se oslanja na Boga i ima njegovu podršku, uopšte nije važno koliko je brojan i moćan nerpijatelj. Ishod tog sukoba mogao je ili proslaviti ili osramotiti Boga, i Asa je to spomenuo u molitvi. Car se molio: „Pomozi nam, Gospode Bože naš, jer se u tebe oslanjamo i u tvoje ime smo izašli na ovo mnoštvo. Gospode, ti si naš Bog, ne daj da smrtni čovek bude jači od tebe.“ (2.Letopisa 14,11). Asa je u suštini rekao: *Etiopska vojska u stvari napada tebe Bože. Nemoj dozvoliti da tvoje ime bude osramočeno time što će obični ljudi poraziti one koji nose tvoje ime. Zato je Bog porazio Etiopljane pred Asom i pred Judom.* (2.Letopisa 14,12)

Božiji narod i danas ima moćne neprijatelje. Mi se ne borimo s njima doslovnim oružjem na nekom bojnopolju. Ali ipak možemo biti sigurni da će Bog nagraditi pobedom sve svoje verne sluge koje vode duhovni rat u njegovo ime. Možda se mi lično borimo da ne podlegnemo ležernom stavu što se tiče morala i nekim svojim slabostima, ili se trudimo da zaštitimo svoju porodicu od iskvarujućih uticaja. Međutim, s kakvim

god problemima da se suočavamo, mogu nas ohrabriti reči iz Asine molitve. Njegova pobjeda je u stvari bila Božija pobjeda i ona pokazuje šta mogu očekivati svi oni koji se oslanjaju na Boga. nijedna ljudska sila ne može opstati pred Bogom.

Kada se Asa vraćao iz bitke, u susret mu je došao prorok Azarija. On ga je ohrabrio, ali i upozorio: „Čujte me, Aso i ceo Judin i Venijaminog narode. Gospod će biti s vama sve dok vi budete s njim. Ako ga budete tražili, daće vam da ga nađete, ali ako ga ostavite, i on će ostaviti vas. A vi budite hrabri i nemojte da vam klonu ruke, jer će vaša dela biti nagrađena.“ (2.Letopisa 15,1.2.7)

Ove reči mogu ojačati našu veru. One nam garantuju da će Bog biti s nama sve dok mu verno služimo. Možemo biti sigurni da nas čuje kada ga molimo za pomoć. Azarija je rekao *budite hrabri*. Često nam je potrebna velika hrabrost da bismo činili ono što je ispravno, ali znamo da uz Božiju pomoć možemo uspjeti u tome.

Asina baka Maha je načinila *jezivog idola za obožavanje obrednog debla*. Nije mu bilo lako da je svrgne sa položaja *carice majke*, ali je u tome ipak uspeo i spalio njenog idola (1.Kraljevima 15,3). Bog je blagoslovio, to jest nagradio Asu zbog njegove odlučnosti i hrabrosti. I mi moramo nepokolebljivo zastupati Boga i njegova pravedna merila, bez obzira na to da li članovi naše porodice služe verno Bogu. On će nas nagraditi ako mu ostanemo verni.

Jedan od blagoslova koje je Asa imao bilo je i to što je video kako su mnogi Izraelci iz severnog carstva ogrezlog u otpadništvu prešli kod njega u Judu kad su shvatili da ima Božiju naklonost. Bili su spremni da napuste svoj dom da bi živeli među Božijim slugama. Asa i celo njegovo carstvo Jude sklopili su savez da će tražiti Boga svim svojim srcem i svom svojom dušom. Do čega je to dovelo? Bog im je dao da ga nađu i dao im je mir na svim

njihovim granicama (2.Letopisa 15,9-15). I mi se rdujemo kad oni koji vole pravdu počnu da služe Bogu na ispravan način.

Međutim, u rečima proroka Azarije bilo je i upozorenje. On je rekao: *Ako ostvite Boga i on će ostaviti vas*. Nemojmo dozvoliti da nam se tako nešto desi, jer posledice zaista mogu biti tragične (2.Petrova 2,20-22). Sveto pismo nam ne kaže zašto je Bog upozorio Asu, ali je očigledno da se car nije obazirao na to.

Tridest i šeste godine Asinog vladanja, izraelski car Vasa je pokazao svoje neprijateljstvo prema Judi. Možda je Vasa želeo da spreči svoje podanike da odlaze kod Ase i da se okrenu pravom obožavanju Boga, pa je iz tog razloga počeo da utvrđuje pogranični grad Ramu, udaljen osam kilometara severno od Jerusalima. Umesto da traži Božiju pomoć, kao što je to učinio kad su ga napali Etiopljani, Asa je tražio pomoć od ljudi. Poslao je dar caru Sirije tražeći od njega da napadne severno carstvo Izraela. Kada je sirijska vojska napala neke izraelove gradove, Vasa je obustavio radove u Rami (2.Letopisa 16,1-5).

Bogu se nije dopalo ono što je Asa uradio i zato je poslao proroka Ananiju da mu to kaže. Budući da je Asa već ranije video kako Bog postupa sa Etiopljanima, morao je znati da *Bog očima svojim pretražuje svu zemlju da bi pokaoa svoju silu štiteći one koji su mu odani celim srcem*. Možda je dobio loš savet ili je možda smatrao da Vasa i njegova vojska nisu toliko velika pretnja i da zato sam može da reši tu situaciju. U svakom slučaju, Asa se nije uzdao u Boga već u nesavršene ljude. Ananije mu je rekao: „Bezumo si postupio u tome, i zato će se od sada dizati ratovi na tebe.“ (2.Letopisa 16,7-9).

Asa se loše poneo kad je čuo te reči. Naljutio se na Ananiju i bacio ga u klade (2.Letopisa 16,10). Da li je Asa moža pomislio: *Zar posle toliko godina verne službe zaslužujem ovakav prekor?* Da li je možda u poodmaklim godinama izgubio

zdravo rasuđivanje? Sveto pismo nam ne kaže ništa o tome.

U trideset i devetoj godini svog vladanja, Asa je dobio tešku bolest nogu. U Svetom pismu se kaže: „Ni dok je bio bolestan nije traži Gospoda nego lekare.“ Izgleda da je Asa u to vreme zanemario svoje duhovno zdravlje. Po svemu sudeži, do kraja života nije promenio svoj stav. Umro je u četrdeset i prvoj godini svog vladanja (2.Letopisa 16,12-14).

Uprkos svemu, izgleda da su Asine dobre osobine i revnost za pravo obožavanje prevagnule u odnosu na njegove greške. Nikada nije prestao da služi Bogu (1.Kraljevima 15,14). Šta onda možemo naučiti iz njegovog životnog iskustva?

Ono nam pomaže da shvatimo koliko je važno da razmišljamo o tome kako nam je Bog ranije pomagao, jer nas takva dragocena sećanja mogu podstaći da ga molimo za pomoć kada se suočavamo s novim kušnjama. I ne smemo misliti da nam nije potreban biblijski savet zato što godinama verno služimo Bogu. Bez obzira na to koliko mu dugo već služimo, Bog će nas prekoriti ako grešimo. S poniznošću i blagošću treba da prihvatimo ispravku da bismo imali koristi od nje. Što je najvažnije, naš nebeski Otac će biti s nama sve dok smo mi s njim. Bog pretražuje celu zemlju da bi našao one koji su mu verni. Nagrađuje ih tako što ih štiti svojom silom. Bog je to učinio za Asu, a to može i sa nas.

Propovedati evanđelje

Nakon Isusovog vaskrsenja i pojavljivanja pred apostolima u narednih nekoliko nedelja, odveo ih je na Maslinsku goru. Tamo su ga apostoli upitali: „Gospode, hoćeš li u ovo vreme ponovo uspostaviti carstvo Izrailjevo?“ (Dela 1,6). Drugim rečima, gde smo mi u toj proročkoj vremenskoj realnosti? Jesmo li blizu kraja?

Isus je odgovorio: „Nije vaše da znate vremena ili rokove koje je Otac odredio svojom vlašću, nego ćete primiti silu – kad Duh Sveti siđe na vas, i bićete moji svedoci kako u Jerusalimu tako i po svoj Judeji, i Samariji, i sve do kraja zemlje.“ (Dela 1,7.8) Drugim rečima, nema potrebe da znate proročki vremenski raspored. Ono što trebate, jeste da propovedate evanđelje.

Ono što Isus govori apostolima je istina: Naše mesto u proročkom vremenskom rasporedu nije da računamo razne datume, već da propovedamo evanđelje. Ne moramo da brinemo o *narednoj* fazi Božijeg plana – moramo biti vredni oko faze u kojoj se *trenutno* nalazimo. Ovo je doba crkve, doba propovedanja evanđelja, i mi moramo obavljati zadatak koji nam je ostavio.

Propovedanje evanđelja je centar naše misije. „Zato idite i načinite sve narode mojim učenicima, krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha, učeći ih da drže sve što sam vam naložio; i evo ja sam s svama u sve dane do svršetka sveta.“ (Matej 28,19.20)

Samo za apostole?

Neko može prigovoriti: *Pošto je ova zapovest data apostolima, kako da znamo da se ona odnosi i na nas danas? Zar nije naš zadatak samo da postavimo dobar primer, a propovedamo samo onima koji pokažu interesovanje za evanđelje? Da li Sveto pismo zapoveda da propovedamo evanđelje javno?*

Neki mogu prigovoriti da je ova zapovest data apostolima, ali ne i nama. Istina, zapovest je data direktno apostolima. Njima je zapovedeno da propovedaju evanđelje i da

da krštavaju vernike. Ali postoji nešto više u ovome.

Vratimo se do Mateja 28,19.20. Isus je rekao svojim apostolima da poučavaju duge da budu poslušni svemu što je on njima zapovedio. A jedna od zapovesti upućena njima bila je i da propovedaju. Kao rezultat, apostoli su poučavali druge da budu poslušni Isusovoj zapovesti propovedanja evanđelja. Matej završava svoju knjigu sa zapovešću koju svaki čitalac mora slušati.

Stih 20 govori nam o Isusovom obećanju, *Ja sam sa vama u sve dane do svršetka sveta*. Isus nije rekao da će biti samo sa apostolima, već sa Crkvom. Novi zavet beleži rezultat onih koji su poslušni ovoj Isusovoj zapovesti.

Reč 'propoveda'

Pre nego pogledamo primere u Novom zavetu o tome kako je crkva sprovala zapovest o propovedanju, pogledajmo za trenutak koje grčke reči se uobičajeno prevode sa *propovedanje* i *propovedati*. Neki hrišćani smatraju da *propovedanje* znači govoriti maloj grupi, biti njihov propovednik i govoriti o evanđelju. Prirodno, svega nekoliko ljudi je osposobljeno za takvo *propovedanje*.

Ali *propovedati* je samo jedan od mogućih načina prevoda sa grčkog. Reč *euaggelizo* se prevodi *propovedati* i označava *donošnje ili objavljivanje dobre vesti*.

Zapazimo, na primer, odlomak iz Luke 1,19 i 2,10, gde je *euaggelizo* preveden sa *pokazati* ili *doneti* dobru vest. Naš koncept *propovedanja* treba da se proširi kako bi uključila mnogo načina širenja evanđelja drugima. Koncept namenjen za *euaggelizo* jeste da od osobe ili osoba bude preneti poruka dobre vesti drugim ljudima. Mnogo je načina na koji se to može učiniti.

Druga reč koja se prevodi sa *propovedati* jeste *kerysso*, i znači *objaviti, oglasiti, učiniti znanim*. To se može učiniti javnim propovedanjem, ali i na druge načine. Reč upotrebljena u Marku 16,15 koja je

prevedena sa *objaviti* jeste *kerysso*.

Različiti prevodi upotrebljavaju različite reči da bi preveli *kerysso* ili *euaggelizo*. Na primer, u Luki 9,2 reč *kerysso* je prevedena sa *propovedaju* (Čarnić). U Luki 1,19 reč *euaggelizo* je prevedena sa *javiti*. (Čarnić)

Odneti evanđelje drugima, nije ograničeno samo na popularne pojmove propovedanja. Informisanje drugih o milosti Božijoj u Isusu Hristu može imati razne forme, i svako od nas je nadaren Duhom da odnese evanđelje drugima na ovaj ili onaj način.

Propovedanje evanđelja u ranoj crkvi

Kroz knjigu Dela apostolskih, vidimo kako apostoli sprovode Isusov nalog. Objavljaju da je Isus Hristos, da je raspet i da je ustao od mrtvih, i da je spasenje dostupno kroz njega. Bila je to Hristocentrična poruka.

Ali da li je evanđelje objavljivano samo od strane apostola? Ne, naravno! Stefan je uradio ogroman posao u ime Hrista, i raspravljao o tome da Isus jeste Mesija (Dela 6,8-10). Pred Sinedrionom, svedočio je i raspravljao o Isusu kao Onome o kojem je unapred prorečeno (Dela 7,51.52). Njegove reči na samrti su svedočanstvo praštanja greha u Hristu (stih 60).

Bog je nadahnuo Stefana, a on je nadahnuo druge. „Onoga dana nastala i veliko gonjenje Crkve u Jerusalimu; sem apostola svi su bili rasejani...Rasejani međutim prolažahu svuda i propovedahu reč Božiju.“ (Dela 8,1.4) Rizikujući svoje živote, ovi vernici su videli da je evanđelje dato drugima. Oni su samo činili ono što je prirodno za jednog hrišćanina. Vođeni Duhom Svetim, prinuđeni su da govore drugima dobre vesti. Luka nam predstavlja ovaj izveštaj kao odličan primer za svakoga od nas.

Zatim, Filip odlazi u glavni grad Samarije i propovedaše im Hrista. (stih 5). Bog je blagoslovio ove propovednike. Evanđelje nastavlja da se širi. „Oni pak koji behu rasejani zbog gonjenja, pokrenutog protiv Stefana, prodoše sve do Finikije, i Kipram, i Antiohije, ne objavljujući reč nikom drugom nego samo Judejima. A neki od njih behu

Kiprani i Kirinci, koji, kad dođoše u Antiohiju, govorahu Grcima, objavljujući im kao radosnu vest Gospoda Isusa. I ruka Gospodnja beše s njima, i veliki broj poverova, te se obrati Gospodu.“ (Dela 11,19-21) Ponovo, Bog je nadahnuo narod da propoveda dobru vest o Isusu, i blagoslovio rezultate.

Pavlu je dat poseban zadatak – apostol nejevrejima (neznabošcima) Luka nam govori Pavle nije bio jedini koje je njima propovedao. „A Pavle i Varnava boravili su u Antiohiji učeći i propovedajući sa mnogim drugima reč Gospodnju.“ (Dela 15,34) Luka ne smatra da je zapovest o propovedanju ograničena samo na apostole. Njegova knjiga služi kao primer toga šta buduće generacije crkve trebaju raditi.

Takođe, u Delima vidimo i primere Apolosa, koji je *nadmoćno i javno pobijao Judeje, dokazujući Pismima, da je Isus Mesija* (Dela 18,28) Kasnije se Pavle radovao da je više ljudi propovedalo Hrista (Filipljanima 1,15-18; *kyrusso* je upotrebljen u stihu 15; *kataggello*, što znači *objaviti*, upotrebljava se u stihovima 16 i 18).

Pavle je rekao Timoteju (2.Timoteju 4,5) da obavi posao evanđeliste (*euaggelistes* – donosilac dobre vesti). Bog daje nekima od svog naroda i ovaj dar (Efescima 4,11). Obukom, ovaj dar možemo učiniti efektivnijim. Crkva ne može ispuniti svoju misiju ako samo čeka na ljude da dođu. Ona mora otići njima u ime Hristovo i propovedati im radosnu vest.

Lični evangelizam

Na ovom ili onom nivou, propovedanje evanđelja uključuje svakog člana Crkve. Dok sazrevamo u veri, svako od nas treba da postane kompetentniji sa porukom hrišćanstva. *Posle toliko vremena već treba da ste učitelji*, naglašava Jevrejima 5,12.

Bog je dao poruku *izmirenja* svima onima koji su izmireni sa Isusom Hristom (2.Korinćanima 5,18.19). Trebamo hrabriti druge da se izmire sa Bogom kroz Hristovo

evanđelje. Samo tako je i moguće biti u miru sa Bogom.

Dok je Crkva poslušala zapovestima Hristovim i dok *živimo životom dostojnim evanđelja Hristova* (Filipljanima 1,27), ljudi će dolaziti do nas i tražiti pomoć. Ovo je evangelizam koji se sprovodi ličnim primerom i on nipošto ne zamenjuje našu odgovornost da propovedamo. Moramo činiti i jedno i drugo; propovedati i rečima i delima.

Mi smo sveti ljudi, pozvani *da bismo objavljivali vrlinonoga koji vas je iz tame pozvao u svoju čudesnu svetlost* (1.Petrova 2,9). Na koji način to činimo? Stih 12 nam pruža odgovor: „Vladajte se dobro među mnogobošcima, da bi upravo u onome za šta vas klevetaju kao zločince, na osnovu vaših dobrih dela –kad ih sagledaju – proslavili Boga na dan pohođenja.“

U kontekstu postavljanja dobrog primera, Petar piše: „Svagda spremni na odgovor svakom ko traži razlog nade koja je u vama.“ (1.Petrova 3,15) Primer i propovedanje idu ruku pod ruku.

U današnjem svetu, hrišćanski način života se ističe. Kada je društvo pesimistično i apatično, hrišćanska nada i svrha su izraženiji. Narodu treba Hrist. Narod želi Hrista, razumeli oni to ili ne. Kada treže pomoć, možemo im objasniti svojim rečima zašto imamo nadu u Isusa Hrista. Dobar primer i mudro svedočenje o našoj veri pomaže u propovedanju evanđelja.

Pavle ohrabruje hrišćane: „Da budete besprekorni i čisti, neporočna deca Božija usred pokvarenog i naopakog roda, među kojima svetlite kao zvezde u svetu.“ (Filipljanima 2,15) Međutim uloga hrišćana u društvu ne završava se sa izbegavanjem greha. Pavlove reči u stihu 16 nam to pojašnjavaju: „Čvrsto držeći reč života na moju hvalu za dan Hristov, - da nisam uzalud trčao niti se uzalud trudio.“ Njihova dela su u harmoniji sa njihovim rečima. Dobra dela idu sa evanđeljem, i njihova kombinacija je

efektivni oblik propovedanja.

Spremni na odgovor

Svaki hrišćanin treba biti u mogućnosti da objasni osnove svoje vere. Možda ne na elokventan način, sigurno ne u svađalačkom duhu, već jednostavno i sa puzdanjem. Poznajemo mir Božiji u svojim životima. Znamo da ćemo biti vaskrsnuti. Znamo da je život vredan življenja. Znamo da su nam gresi oprošteni. Znamo da je Bog poslao svoga Sina da umre za naše grehe, i da je vaskrsao. Znamo da želi da prestanemo živeti samoživo već bogocentrično (2.Korinćanima 5,15).

Hrišćani ne mogu objasniti svaki stih iz Svetoga pisma, ali mogu dati svoje svedočanstvo o tome zašto veruju. Ono što čini njihovo svedočanstvo verodostojnim jeste njihovo *dobro vladanje u Hristu* (1.Petrova 3,16). Kada pružimo odgovor za nadu koju imamo, dokaz je u našim delima podjednako kao i u našim rečima. Jedno drugo jača i čini efektivnijim.

Svako od nas želi da osobe koje nas okružuju imaju blagoslove spoznaje Hrista (Jovan 17,3). Nismo svi podjednako nadareni u objašnjavanju Božije milosti, ali svima nam je zapovedeno da budemo spremni da damo odgovor.

Lično propovedanje ne treba biti zanemareno. Svako od nas treba biti dobar primer u društvu i ujedno treba biti verni svedok u vere koja leži u nama. Budu revan u propovedanju Hrista onim darovima kojima te je Bog obdario – ali uvek budi spreman da pružiš odgovor za svoju nadu koju imaš.

Hristova zapovest da odnesemo evanđelje drugima još uvek važi. Zato, zapitaj sebe: Kome sam danas govorio o Isusu?

CRKVA JE JEDNA

R.C. Sproul

U sedamnaestom poglavlju svog evanđelja, apostol Jovan navodi najopširniju molitvu koja je zabeležena u Novom Zavetu. To je Isusova posrednička molitva za Njegove apostole i sve one koji poveruju njihovom svedočanstvu. Zbog toga je ova molitva prozvana Isusovom prvosveštenskom molitvom. U ovoj molitvi Hrist je molio Oca da Njegov narod bude jedno. Otišao je tako daleko da je tražio od Oca da „oni budu jedno kao što smo mi jedno” (stih 22). On je želeo da jedinstvo Božijeg naroda – jedinstvo Crkve – odliskava i odražava jedinstvo koje postoji između Oca i Sina.

U ranim danima crkvene istorije, dok su crkveni oci kovali glavne doktrine vere, borili su se sa prirodom crkve. U 4. veku, u Nikejskom veroispovedanju crkva je definisana kroz četiri opisna pojma: jedna, sveta, saborna i apostolska. Ovi rani svetitelji su verovali, kao što Pismo uči, da je crkva jedna, jedinstvena.

Znamo da su molitve Hrista, našeg Prvosveštenika efikasne i moćne. Znamo da je rana crkva iskusila neverovatno jedinstvo (Dela 2:42-47; 4:32). Ipak, crkva danas, u svom vidljivom obliku je verovatno više podeljena i usitnjena nego u bilo koje vreme crkvene istorije. Postoji hiljade denominacija u Sjedinjenim Američkim državama i još mnogo više širom sveta. Kako onda da razumemo Hristovu molitvu za jedinstvo crkve? Kako bi trebali da shvatimo izjavu antičke crkve da je Crkva jedna?

Postojali su različiti pristupi ovom pitanju. U 20. veku bili smo svedoci uzdizanja relativističkog pluralizma, filozofije koja dozvoljava široku

raznolikost teoloških shvatanja i doktrina unutar jednog tela. Pred brojnim doktrinalnim sporovima, neke crkve su pokušale da zadrže jedinstvo prihvatajući mnoge različite poglede. Takav pluralizam je često uspevao u održavanju jedinstva – makar organizacionog i strukturalnog jedinstva.

Međutim, pluralizam uvek ima cenu, i tokom istorije, cena je uvek bila konfesionalna čistoća crkve.

U 17. i 16. veku kada je Protestantska reformacija počela, različite crkvene grupe su stvorile konfesije, veroispovedanja koja izlažu doktrine koje su te grupe prihvatile. U suštini, ova dokumenta su ponavljala doktrine koje su se prenosile kroz vekove, i koje su definisane na Vaseljenskim saborima u prvih nekoliko vekova. Ova verosipovedanja su takođe definisala posebna verovanja tih različitih grupa. Vekovima, Protestantizam je bio definisan veroispovedanjima. Ali u današnja vremena, stara veroispovedanja su u velikom slučaju relativizovana dok crkve pokušavaju da prošire svoje stavove kako bi postigli vidljivo jedinstvo.

Oduvek je postojao određen nivo pluralizma u istorijskom Hrišćanstvu. Crkva je uvek pravila razliku između jeresi i greške. U pitanju nije razlikovanje prirode već stepena. Crkva je stalno bila uznemiravana greškama, ili makar vernicima koji su grešili u svojim razmišljanjima i verovanjima. Ali kada greška postane toliko ozbiljna da preti samom životu crkve, kada počne da se približava doktrinalnoj grešci koja pogađa osnove hrišćanske vere, crkva je morala da ustane i kaže: „Ovo nije ono što mi verujemo. Ovo pogrešno verovanje je jeres

i ne može biti tolerisano u ovoj crkvi.” Jednostavno rečeno, crkva je prepoznala da može da živi sa razlikama koje nemaju veze sa suštinom crkve, sa pojavama koje nisu suština vere. Ali neke druge pojave su daleko ozbiljnije, pogađaju same osnove vere. Na taj način pravimo razliku između onih grešaka koje štete suštini crkve – velike jeresi – i manjih grešaka koje štete dobrobiti crkve.

Danas, međutim, crkva, da bi postigla jedinstvo, sve više pregovara o centralnim istinama kao što su Hristovo Božanstvo i posrednička žrtva. Ne sme se dozvoliti da se ovo događa jer nas Biblija poziva na „jedinstvo u veri” (Ef. 4:13), jedinstvo zasnovano na istini Božije Reči. Vernici

koji nastoje da budu verni Pismu znaju da Novozavetni pisci naglašavaju potrebu da čuvamo istinu vere jedanput predane (Judina 3; 1. Tim. 6:20a) kao i potrebu da se čuvamo onih koji će potkopavati istinu apostolske vere lažnim doktrinama (Mat. 7:15).

Hrišćanska vera živi na ivici žileta. Apostol Pavle kaže: „Ako je moguće — koliko od vas zavisi — živite u miru sa svim ljudima.” (Rim. 12:18). Moramo se žrtvovati da bi zadržali mir i održali jedinstvo. Ipak, u isto vreme smo pozvani da budemo verni istini evanđelja i da sačuvamo čistoću crkve. Ta čistoća se ne sme nikada žrtvovati za spas jedinstva, jer takvo jedinstvo i nije pravo jedinstvo.

OBELEŽJA PRAVE CRKVE

Daniel Hyde

Uvod

Nažalost, živimo u doba u kojem se crkva posmatra manje-više kao švedski sto. Postoje razne vrste i oblici crkava, koje pružaju potrošačima širok izbor na osnovu koga mogu da izaberu šta vole. Ovo je donekle bilo istina i u vreme Reformacije, jer su postojale Rimokatolička, Pravoslavna, Anabaptistička, Luteranska i Reformisana crkva. Danas je situacija još više zbunjujuća, zato što mnoge organizacije sebe nazivaju crkvama. Imamo sve, od teoloških kultova kao što je Crkva Isusa Hrista svetaca poslednjih dana (Mormoni) do na hiljade raznoraznih nenedominacijskih crkava, takozvane „tradicionalne” crkve i sve između toga. Reči Belgijskog veroispovedanja su istinite danas kao i u vreme kada su pisane: „razne sekte koje su u svetu pripisuju sebi naziv crkve” (članak 29).

Reformatori su istraživali Božiju Reč da bi odgovorili na pitanje koje su crkve od svih crkava prave.

Iako je postojala rasprava između luteranskih i reformisanih teologa, čak i između samih reformisanih teologa, Reformisane crkve su se na kraju zaustavile na verovanju da Biblija otkriva tri osnovna spoljašnja obeležja pomoću kojih je bilo koja pronicljiva osoba mogla utvrditi da li je neka kongregacija zaista crkva: „Obeležja po kojima se prava crkva može prepoznati su ova: ako se u njoj propoveda čista nauka Evanđelja; ako

održava ispravnu podelu svetih tajni kako je Hrist ustanovio; ako se crkvena disciplina sprovodi za kažnjavanje greha.” (Belgijsko veroispovedanje, članak 29).

Ova tri obeležja prave crkve – ispravno propovedanje Evanđelja, ispravna podela svetih tajni i crkvena disciplina – su u suprotnosti sa obeležjima lažne crkve, kako Belgijsko veroispovedanje nastavlja: „A što se tiče lažne crkve, ona pripisuje veću moć i autoritet sebi i svojim pravilima nego Reči Božijoj i ne pokorava se jarmu Hristovom niti deli svete tajne onako kako je Hrist odredio u Svojoj Reči, već dodaje i oduzima od nje kako misli da je ispravno; oslanja se više na ljude nego na Hrista; progoni one koji žive sveto u skladu sa Božijom Rečju i koji je prekoravaju zbog njenih grešaka, pohlepe i idolatrije” (Belgijsko veroispovedanje, članak 29).

Reformisane crkve nisu motivisane da govore o „pravim” i „lažnim” crkvama svojim egom ili arogancijom, već iskrenom željom da vide sve Božije sinove i kćeri u crkvama koje hrane njihovu dušu. Mi molimo da nam Duh Sveti podari istrajnu odlučnost da ispravno propovedamo Evanđelje, da ispravno delimo svete tajne i sprovodimo crkvenu disciplinu, i da nas On čuva od toga da pripišemo veću moć i autoritet samima sebi nego Bibliji, od odbijanja da se pokorimo Hristovom jarmu, od dodavanja i oduzimanja od Hristovih svetih tajni, od oslanjanja više

na ljude nego na Hrista, i od proganjanja onih koji žive pobožnim životima.

Ispravno propovedanje Evandjelja

Najosnovnije od tri obeležja prave crkve je ispravno propovedanje Evandjelja. Bez propovedanja Evandjelja nema ni crkve.

Ovo vidimo na primeru našega Gospoda, koji je započeo Svoju zemaljsku službu propovedanjem - „Od tada Isus poče da propoveda i da govori: »Pokajte se jer se približilo Carstvo nebesko.«” (Matej 4:17) i završio je slanjem Svojih apostola da propovedaju i nastave Njegov rad - „Zato idite i sve narode učinite mojim učenicima, krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha, učeći ih da se drže svega što sam vam zapovedio. I evo, ja sam s vama svakog dana, sve do kraja sveta.“ (Matej 28:19-20).

Apostol Pavle je upitio na važnost propovedanja doktrine otkupljenja kada je rekao: „Kako, dakle, da prizovu Onoga u koga nisu poverovali? I kako da poveruju u Onoga za koga nisu čuli? I kako da čuju bez propovednika? I kako da propovedaju ako nisu poslani? Kao što je zapisano: »Kako su divne noge onih koji donose radosnu vest!« Ali, nisu svi poslušali evandjelje, jer Isaija kaže: »Gospode, ko poverova našoj poruci?« Vera, dakle, dolazi slušanjem poruke, a poruka Hristovom rečju.” (Rimljanima 10:14-17)

Da bi ispravno propovedao Evandjelje, služitelj mora propovedati da su grešnici opravdani samo Božijom slobodnom milošću, koja se prima jedino kroz veru, koja je i sama Božiji dar, i da ta vera počiva isključivo na Isusu Hristu Pravedniku. Crkve treba da se pobrinu, da kao što kaže poznata himna, oni za propovedaonicom razumeju: „Moja nada počiva ni na čemu drugom, osim na Hristovoj krvi i pravednosti.” Gubitak baš ove istine u Rimokatoličkoj crkvi je mučio Reformatore. Kao što je italijanski Reformator Peter Martyr Vermigli (1499-1562) rekao o Rimokatoličkoj crkvi: „Oni

su nesumnjivo iskvarili nauk, otkako poriču ono što Pismo potvrđuje: da smo opravdani samo po veri.”

Reformatori su razumeli da se opravdanje pravilno propoveda kada se Biblija „ispravno upotrebljava” (2. Timoteju 2:15). Ispravna upotreba Biblije uključuje prepoznavanje da ona ima dva elementa: zakon i Evandjelje. Zakon treba da se propoveda u svom njegovom užasu, dok Evandjelje treba da se propoveda u svoj njegovoj utesi koju zakon ne može da donese (Rimljanima 8:3-4). Jednostavno rečeno, Reformatori su nas naučili da propovedamo Hrista raspetoga (1. Korinćanima 1:23). U slučaju da crkva propoveda neko drugačije „Evandjelje”, bilo da je u pitanju izričito vera plus dela ili neka prikrivena verzija „uđi kroz veru, ostani kroz poslušnost”, ono nije u skladu sa „Hristovim učenjem” (2. Jovanova 1:9) već sa antihristovim falsifikatom. Bilo šta drugo osim opravdanja *sola fide* (samo po veri) je ono što je Pavle nazvao „drugačije Evandjelje” (Galatima 1:6) koje sa sobom donosi večno prokletstvo (Galatima 1:8-9).

Ispravna podela svetih tajni

Dve svete tajne koje je sam Hrist ustanovio su krštenje (Matej 28:18-20) i Večera Gospodnja (Matej 26:26-29). Zbog naše neprekidne borbe sa grehom, vidljiva Reč svetih tajni dopunjava nevidljivu (čujnu) Reč Evandjelja koje se propoveda, jer je Bog „dodao (svete tajne) Evandjelju, da bi bolje predstavio našim čulima, i ono što nam ukazuje Svojom Rečju i ono što čini u našim srcima” (Belgijsko veroispovedanje, članak 33). Dok propovedanje Evandjelja stvara veru, svete tajne potvrđuju tu veru u nama (Hajdelberški katehizam, pitanje i odgovor 65), kao što je i obrezanje potvrdilo Avraamu, budući da je bilo „pečat (potvrda) pravednosti koju je stekao verom” (Rimljanima 4:11).

Da bi ispravno delila svete tajne, crkva to mora činiti „kako je Hrist ustanovio”

(Belgijsko veroispovedanje, članak 29). Prvo, to znači da ona prepoznaje da postoje samo dve svete tajne – krštenje i Večera Gospodnja - i da u skladu sa tim odbacuje ostalih pet svetih tajni Rimokatoličke crkve kao lažne svete tajne (Hajdelberški katehizam, pitanje i odgovor 68). Drugo, to znači da deli svete tajne bez nebiblijskih ceremonija i elemenata koji su im dodati tokom istorije, kao što su oni koje nalazimo u Rimokatoličkoj crkvi.

Krštenje se treba sprovoditi jednostavno sa vodom, u Ime trojedinog Boga od strane rukopoloženog službenika (Matej 28:18-20). Bilo da je neko kršten u crkvi ili na plaži; bilo da je krštenje obavljeno u krstionici ili u bazenu; bilo da je učinjeno škropljenjem, polivanjem ili pogružavanjem; i bilo da službenik škropi, poliva ili pogružava jednom ili tri puta je nebitno. Večera Gospodnja se pravilno deli kada se hleb (kvasni ili beskvasni) i vino daju onima koji ispovedaju veru i članovi su Hristove crkve, bilo da kleče, sede ili stoje. Ovo se treba činiti sa izgovaranjem reči uspostavljanja svete tajne (kao što na primer Pavle svedoči u 1. Korinćanima 11:23-26), lomljenjem hleba („...uzeo je hleb...izlomio ga...”) i molitvom nad hlebom i vinom („...zahvalivši Bogu...”).

Sprovođenje crkvene discipline

Osoba dolazi u crkvu krštenjem i neguje se, ili disciplinuje, propovedanjem evanđelja i podelom Večere Gospodnje. Svi pravi vernici treba da budu disciplinovani ovim sredstvima sve dok Gospod ne dođe ponovo; u skladu sa tim, oni treba da primaju propovedanje Reči od strane svojih pastora i da učestvuju u

Večeri Gospodnjoj kada je poslužuju crkvene starešine. Ovim sredstvima crkvene vođe sprovode pozitivan oblik crkvene discipline. Pozitivna je u smislu da se članovi ohrabruju, izgrađuju i jačaju kroz od Boga uspostavljena sredstva i glasnike. Pismo opominje vernike da „slušaju svoje vođe i pokoravaju im se. Oni bde nad vašim dušama kao oni koji će polagati račun. Slušajte ih, da bi oni to činili s radošću, a ne uzdišući, jer vam to ne bi bilo od koristi.“ (Jevrejima 13:17). Nasuprot tome, disciplina u svom negativnom obliku uključuje „kažnjavanje greha” (Belgijsko veroispovedanje, članak 29) kod onih koji se ne kaju.

Disciplina pokazuje značaj Božije svetosti (Jezekija 36:16-21; 1. Korinćanima 5:1-5), štiti crkvu od pokvarenosti (1. Korinćanima 5:6; Jevrejima 12:15-16; 2. Timoteju 2:14,16-18), popravlja buntovne pokazujući ozbiljnost njihovog protivljenja Hristovoj Reči i crkvi (1. Korinćanima 5:5; 2. Korinćanima 2:5-11; Jevrejima 3:12-13; 10:24-25; 12:11-16).

Gde oni koji tragaju za istinom mogu naći pravog Isusa Hrista, Njegovo pravo Evanđelje i pravu crkvu? Tražeći tri biblijska obeležja propovedanja, podele dve svete tajne i sprovođenja pobožne discipline, osoba marljivošću i dobrim zapažanjem može naći pravu stvar. Pored toliko „crkava” u bilo kojoj lokalnoj zajednici, od najveće važnosti je da pojedinac pronađe zajednicu koja je istinska Hristova „crkva”, ona u kojoj se Isus Hrist istinski sreće sa Svojim narodom u Bibliji i svetim tajnama i vodi ih disciplinom preko Svojih pastira, pastora i starešina.

PRVI KORAK

Svaka šetnja, zahteva svoj prvi korak.

Da li si zakoračio svoj prvi korak u hrišćanski život – korak vere do spasenja? Ukoliko ne zakoračiš taj prvi korak, tvoj takozvani odnos sa Bogom jeste besciljno lutanje, i to će te odvesti do poraza i frustracija. Zakorači prvi korak, i hodanje sa Isusom postaće živo i nadahnuto – za svu večnost.

Razmotri sledeće temeljne korake na putu spasenja:

- 1) Svi su grešnici. „Svi su zgrešili i tako su lišeni slave Božije.“ (Rimljanima 3,23)
- 2) Plata za greh je smrt. „Smrt je, naime, plata za greh“ (Rimljanima 6,23)
- 3) Oslobođenje od smrti – spasenje – dolazi kroz veru u Božijeg Sina, Isusa Hrista. „Jer ste posredstvom vere blagodaću spaseni, i to nije od vas,- Božiji je dar“ (Efescima 2,8)

Hrist je platio cenu na krstu za svaki tvoj greh kako bi ti mogao imati večni život. Verujući u Njegovu smrt, pokop, i vaskrsenje, ulaziš u večni odnos sa Bogom.

„Jer Bog je tako zavoleo svet da je svog jedinorodnog Sina dao, da svaki – ko veruje u njega – ne propadne, nego da ima večni život.“ (Jovan 3,16)

Čeka te spasenje. Zakorači prvi korak sada, i gledaj kako se tvoj put otkriva.

Da li je naš mozak sve što mi jesmo?

Nobelov Laureat Francis Crick, kootkrivač strukture DNK molekula, napisao je da smo mi *samo ponašanje ogromne skupine nervnih ćelija i njihovih povezanih molekula...ništa više od paketa neurona.*¹ Vilayanor S. Ramachandran, poznati neurolog tvrdi: *Sva bogatstva našeg mentalnog života – svanaša osećanja, emocije, naše misli...naša verska osećanja – jesu jednostavne aktivnosti...našeg mozga. Nema ništa više od toga.*²

Neurolozi ne nalaze dokaze o *duši* ili odvojenom umu kada obavljaju svoja istraživanja. Oni jedino mogu posvedočiti o *moždanim aktivnostima* - aktivnosti neurona kada mislimo, ispoljavamo emocije ili smo kreativno aktivni. Kada je povređen mozak osobe, njegove ili njene sposobnosti da razmišlja, da ima komunikaciju (odnos) sa drugima, da stvara, može biti narušena, u zavisnosti od povrede. Na tako vidljivom dokazu, naučnici i filozofi prirodno zaključuju da je to sve što mi jesmo – mozak, neuroni i telo.

Hrišćani veruju da suština onoga što ljudsko biže jeste – nazovimo ga umom, selfom, bićem ili *dušom* – prezivljava smrt tela i mozga. Isus je rekao: *Ne mojte se onih koji ubijaju telo, ali ne mogu ubiti dušu.* (Matej 10,28) Stoga, razlikovanje između fizičkog tela (uključuje i mozak) i suštine osobe – našeg svesnog bića je evidentna. Naravno, nije ovo jedini navos iz Svetoga pisma.

Naučnici poput Geralda L. Schroedera (*God According to God*) i najprodavanijeg autora hrišćanskih tematika, Dinesha D'Souza (*Life After Death: The Evidence* i *What's So Great About Christianity*), pružaju nam brojne analogije koje nam pomažu da razmišljamo izvan okvira o paralelnom postojanju mozga i uma – naše svesti.

O mozgu razmišljajte kao o radio prijevniku a o umu kao o radio talasima. Ako je radio isključen, neko bi mogao zaključiti da radio talasi ne postoje. Ali ako bismo uključili radio, postojanje radio talasa postaje evidentno.

Da bi radio talasi bili manifestovani, moramo uključiti svoj radio prijemnik. Isključite ga, ili razbijte, i imaćemo jedino tišinu. Sada, čini se kao da radio talasi ne postoje. Radio ne stvara radio talase, ali on bez njih ne može da bude od koristi, niti da radi.

Pogledajmo sada analogiju DVDa i filma. Ako želimo da vidimo sadržaj DVDa, on mora biti pušten preko odgovarajućeg DVD plejera. Ukoliko nemamo kompjuter ili plejer, nema ni filma. Ali DVD sadržaj i dalje postoji, bez obzira da li možemo da ga pustimo ili ne.

Na sličan način, um je oštećen, ako je mozak oštećen, i um nestaje iz našeg pogleda ukoliko mozak umre. Nije teško videti da možemo um *pustiti ponovo* ukoliko bismo imali drugo telo.

Dr.Schroeder objašnjava šta je prava zagonetka konekcije uma-mozga: *Zagonetka odnosa uma-mozak nije u snimanju i biohemijskom skladištenju dolaznih senzornih podataka. To je rad mozga...Zagonetka je u odgovoru. Nema nagoveštaja u mozgu kako ste čuli ili videli to što ste čuli i videli...Lokacija te percepcije je zagonetka.*³

Obećanje Hista u Pismu jeste da će um osobe ili duša, *biti vraćena* silom Božijom, uprkos smrti i raspadanju trenutnog fizičkog tela. Bog će obezbediti novo i veličanstveno telo za nas u vaskrsenju.

---

¹ Francis Crick, *The Astonishing Hypothesis: The Scientific Search for the Soul* (New York: Touchstone, 1994), p. 3.

² V.S. Ramachandran, *A Brief Tour of Human Consciousness* (New York: Pearson Education, 2004), p. 3.

³ Gerald L. Schroeder, *God According to God: A Physicist Proves We've Been Wrong About God All Along* (New York: Harper One, 2009), pp. 151-152.

Naša bogoslužjenja posvećena su isključivo Bogu i predstavljaju našu žrtvu i hvalu jedinom Gospodu. Nije nam cilj da se na njima zabavljamo, animiramo posetioce niti uzdizemo služitelje, već samo da damo čast i hvalu Svetoj Trojici, Jednom Bogu, jedinom koji to zaslužuje. Iz tog razloga, nemojte biti obeshrabreni ako nas ima malo. Gospod je rekao: 'Jer gde su dva ili tri sabrani u ime moje onde sam ja među njima.'

Pozivamo Vas da sa nama iskusite tradicionalno Anglikansko bogoslužjenje i Biblijsko propovedanje.

PRATITE NAS I PREKO NAŠEG YouTube KANALA!
<http://www.youtube.com/user/RECSRB>

Svake nedelje, u 17časova, Večernja molitva (pozovite nas radi adrese)

Svake poslednje nedelje u mesecu, Sv.Evhristija u 12:30časova, u ul.Višegradaska 23/1

Ohrabrujemo Vas da sa nama proučavate Sveto pismo i uživete u neverovatnoj poruci koja se u njemu nalazi. Nudimo jedan od tri kusa: Uvodni, Početni i Napredni. Kontaktirajte nas radi detalja.

Za dodatne informacije o službama kao i o proučavanju Svetoga pisma kontaktirati: vlč.Petar Petrović (+381/0/612558056);

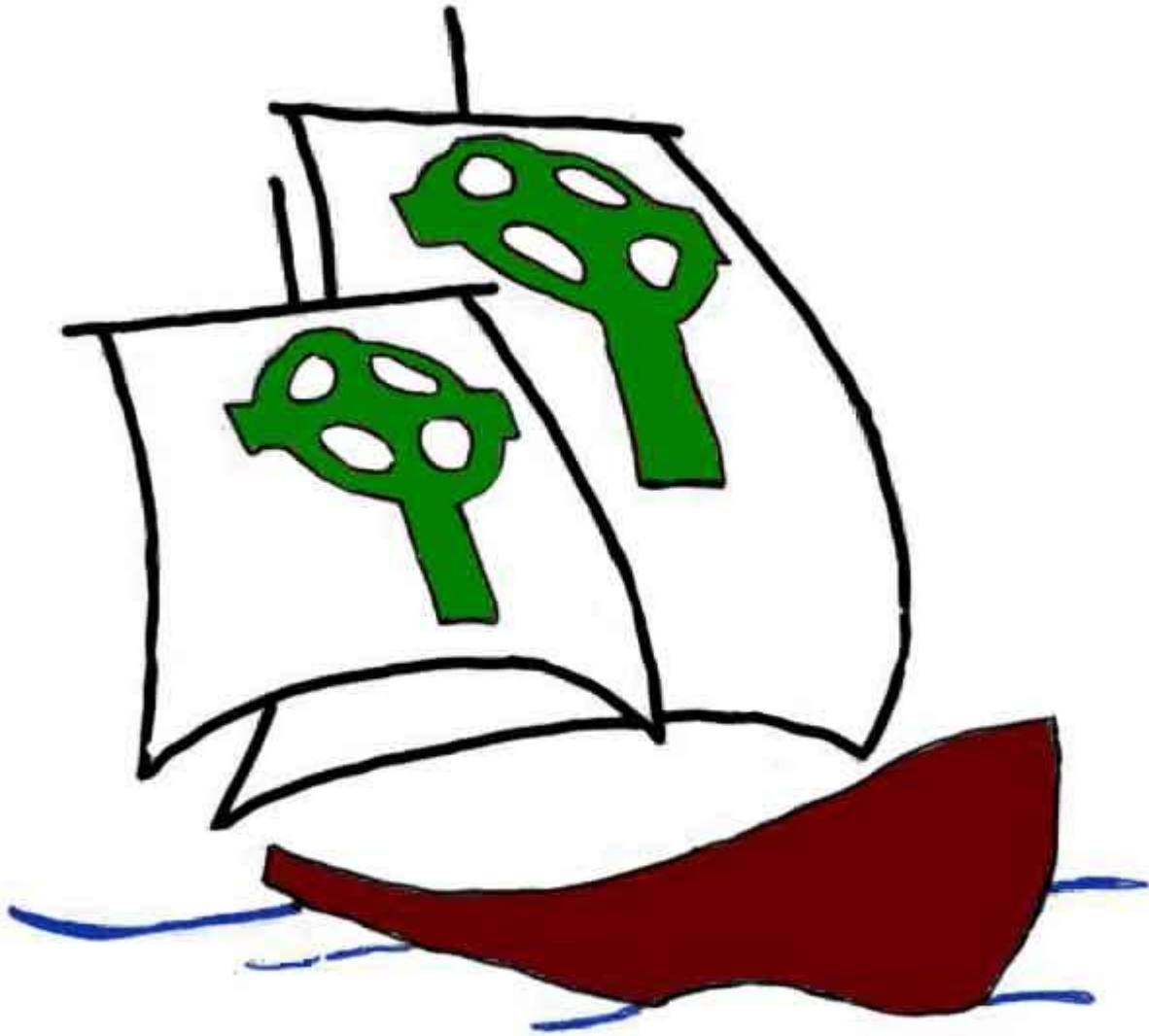
Email:
fr.petar@gmail.com
rec.srb@gmail.com

Raspored čitanja Psalama

DAN	JUTRO	VEČE
1	1,2,3,4,5	6,7,8
2	9,10,11	12,13,14
3	15,16,17	18
4	19,20,21	22,23
5	24,25,26	27,28,29
6	30,31	32,33,34
7	35,36	37
8	38,39,40	41,42,43
9	44,45,46	47,48,49
10	50,51,52	53,54,55
11	56,57,58	59,60,61
12	62,63,64	65,66,67
13	68	69,70
14	71,72	73,74
15	75,76,77	78
16	79,80,81	82,83,84,85
17	86,86,88	89
18	90,91,92	93,94
19	95,96,97	98,99,100,101
20	102,103	104
21	105	106
22	107	108,109
23	110,111,112,113	114,115
24	116,117,118	119,1-32
25	119,33-72	119,73-104
26	119,105-144	119,145-176
27	120,121,122,123,124,125	126,127,128,129,130,131
28	132,133,134,135	136,137,138
29	139,140,141	142,143
30	144,145,146	147,148,149,150

U februaru, psalmi se čitaju samo do 28 ili 29 u mesecu.

U januaru, martu, maju, julu, avgustu, oktobru i decembru, svi meseci koji imaju 31 dan, čitaju se psalmi od predhodnog dana.

„Jer Božja reč je živa i delotvorna, oštija je od svakog dvoseklog mača i prodire dotle da razdvaja dušu i duh, kosti i njihovu moždinu, i može prosuditi misli i namere srca.“ (Jevrejima 4,12)

Crkva Sv.Trojice (REC/ACNA)
Višegradska 23
11000 Beograd, SRBIJA
www.anglican.rs
Email: rec.srb@gmail.com

REFORMA - HERALD OF HOLY TRINITY REFORMED EPISCOPAL CHURCH

Uređivački odbor: Petar Petrović, Mladen Rakić i Nikola Zatežić